siis wasta ööd otas meest koju tullema, panni kohhe, kui wähhegi hakkas pimmedaks sama, selle akna peale, mis sure merre pole watas, ölli lambi pöllema, nönda et mees kaugelt merre pealt jubba sedda walget piddi näggema ja otsekohhe, hiilgawa tulle pole purjetades, kaljude wahhelt läbbi ja kodduse lahhe sisse tullema.

„Jummalaga! armas naene! Jummal hoidku sind ja perret heas terwises, kunni taggasi tullen!“ ütles Maddis ühhel päwal naese wastu ja andis temmale kät, weikesse padi sisse astudes, misga surema jahhi peale tahtis sõuda, mis emal aukru peal seisis. „Ma tullen ehk homme jälle taggasi, — lissas ta weel, — agga wõib olla, et ma näddala päwad wibin ehk kauemine weel. Agga ma teau sedda julgeste, et sa mind igga öhtu otad, olgu et jõuan pea taggasi ehk mitte! Nüüd jäme Jummalaga!“ Krõõt mõistis, mis mehhe sõnna tähhendas ja lubbas igga öhtu lambi akna peale pöllema panna; ei ollekski mehhel tarwis olnud sedda ennam mele tulletada. — Kaua weel seisis Krõõt randas ja watas laewa pole, kunni se lahest wälja läks ja temma walged purjed kaljude tahha ärrakaddusid. Se olli parras süggisene aeg, jubba sui olli möda läinud. Ilmad ollid weel illusad ja kaunis waiksed, agga sel ajal wõis iggapääw, nagu sealt merre wiis on, äkitselt torm

tõusta ja pea kahju tehha laewale ja innimestele. Teisel päwal lotis Krõõt, et mees piddi tullema ja panni omma lambi akna peale, kui ehha sai kustunud; agga Maddis ei tulnud. Jälle läks pääw möda, ö hakkas kätte jõudma; agga ilma asjata olli tulli akna peal põllemas. Neljandamal päwal olli ölli lambist ärralõppenud ja Krõõt läks enne õhtut, unt ölli aidast toma, miska jälle lampi täita — agga näh! ei krusistki polnud ölli leida. „Küllab Maddis tulleb wist enne pimmedat!“ mõtles temma ja waigistas nönda omma murred. Ommeti läks ta weel ueste ja otsis kappidest ja kambritest, kas ehk leiaks kuskilt weel ölli tilka. Agga ölli warrandus olli üsna otsas. Omma holetusse pärrast olli ta unnustanud, aegsaste ölli osta! se waewas nüüd kõige ennamiste temma süddant. Kui pimmedaks sai, tõusis kange tuul, tulest sai torm. Mustad pilwed lendasid taewa al, ei ükski tähhekenne ei tahtnud paista. Krõõt näggi sedda murrega, agga wimaks ütles ennese wastu õhkamisega: „Mispärrast pean ma kartma? teau jo selgeste, Maddis ei lähhä selle kurja ilmaga wälja, waid jääb randa warjule! — egga siis lampi pollekski tarwis, kui sedda ka wõiksin põllema panna!“

Wiendamal päwal tuul rampis nattuke ärra, agga wasta süda ööd hakkas sedda kaugeminne